שֶׁבֵּין הָעַמּוּדִים: ו מִי שֶׁזָּכָה בְּרִישׁוֹן מִזְּבַח הַפְּנִימִי וְהַמְּנוֹרָה הָיוּ מַקְדִּימִין, וְאַרְבָּעָה כֵלִים בְּיָדָם, הַטָּנִי וְהַכּוּז וּשְׁתֵּי מַפְּתְּחוֹת. הַטָּנִי דּוֹמֶה לְתַרְקַב גָּדוֹל שֶׁל זָהָב, מַחֲזִיק קַבִּין וְחֵצִי, וְהַכּוּז דּוֹמֶה לְקִיתּוֹן גָּדוֹל שֶׁל זָהָב. וּשְׁתֵּי מַפְּתְּחוֹת,

אֶחָד יוֹרֵד לְאַמַּת הַשָּׁוָה, וְאֶחָד פּוֹתֵחַ כְּיָנוּן: ז בָּא לוֹ לְפִשְׁפֵּשׁ הַצְּפוֹנִי. וּשְׁנֵי פִּשְׁפָּשִׁין הָיוּ לוֹ לְשַׁעַר הַגָּדוֹל,

אֶחָד בַּצָּפוֹן וְאֶחָד בַּדָּרוֹם. שֶׁבַּדָּרוֹם לֹא נִכְנַס בּוֹ אָדָם מֵעוֹלָם, וְעָלָיו הוּא מְפוֹרָשׁ עַל יְדֵי יְחֶזְקֵאל (יחזקאל מד) אֵ, וַיֹּאמֶר אֵלַי ה', הַשַּׁעַר הַזֶּה סָגוּר יִהְיֶה לֹא יִפָּתֵחַ וְאִישׁ לֹא יָבֹא בוֹ כִּי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא בוֹ וְהָיָה סָגוּר. נָטַל אֶת הַמַּפְתֵּחַ וּפָתַח אֶת הַפִּשְׁפֵּשׁ, נִכְנַס לַתָּא, וּמִן הַתָּא אֶל הַהֵיכָל, עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְשַׁעַר הַגָּדוֹל. הִגִּיעַ לְשַׁעַר הַגָּדוֹל הֶעֱבִיר אֶת הַנֶּגֶר וְאֶת הַפּוֹתְחוֹת וּפָתְחוּ. לֹא הָיָה שׁוֹחֵט הַשּׁוֹחֵט, עַד שֶׁשּׁוֹמֵעַ קוֹל שַׁעַר הַגָּדוֹל שֶׁנִּפְתַּח: ח מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל שַׁעַר הַגָּדוֹל שֶׁנִּפְתַּח. מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הַמַּגְרֵיפָה. מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין

קוֹל חֵץ שֶׁעָשָׂה בֶּן קָטִין מוּכְנִי לַכִּיּוּר. מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל

גְּבִינִי כָּרוּז. מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הֶחָלִיל. מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הַצִּלְצָל. מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הַשִּׁיר. מִירִיחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִים קוֹל הַשּׁוֹפָר. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, אַף קוֹל שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל בְּשָׁעָה שֶׁהוּא מַזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. מִירִיחוֹ הָיוּ מְרִיחִים רֵיחַ פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן דֻּגְלַאי, עֲזִים הָיוּ לְבֵית אַבָּא בְּהַר מִכְוָר, וְהָיוּ מִתְעַטְּשׁוֹת מֵרֵיחַ פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת: ט מִי שֶׁזָּכָה בְּרִשּׁוֹן מִזְּבַח הַפְּנִימִי, נִכְנַס וְנָטַל הַטָּנִי וְהִנִּיחוֹ לְפָנָיו, וְהָיָה חוֹפֵן וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ, וּבְאַחֲרוֹנָה כִּיבֵּד אֶת הַשְּׁאָר לְתוֹכוֹ

סב) קול גבינו כרוז. כהן שמע גבינו, מכריז בכל בוקר בהר הבית לפני שער בית המוקד הסגור, עמדו כהנים ולוים וישראלים לעבודתכם בבית המקדש.

שיריחו היתה כמו מתח ירושלם מפני שהיא מחלת כנגד ג"י וכמו שתרומת דגן צריך לתרוס כן מתרמה ג"י עצמה וכשביל כך הסתרימה יהושע להיות קדש לפיכך היא כמו ירושלם והיו נשמעים גם כל הגר דקמני כדי שיגישו בני אדם שריחו יש כמו כן קלת קדושה כמו בירושלם ולפיכך בחלה יותר משאר דברים מפני שכל אלו הדברים קול שער הגדול ומוכי וגלגל וגבינו כרוז הם מחלת עבודות המעמידים את הכהנים לעבודתם ולוים לזמרתם גם קטרת היא מחלת עבודות פנים ודי בהגר ואמי דלא קמשיב לה בכלל

[שאת שאל]

. אם דוהיה סגור

ר"ל שהיה שער זה להורות שאף על גב שניתן רשות להכהנים לנשת אל מלהים, על כל פנים יגשו בחימה ובילחה, דמן הדין היה שיהיו כל השערים הללו סגורים כי ה' אלהי ישראל בא בו:

[שאת שאל]

לְרֵישׁ לָקִישׁ דַּאֲמַר: ב לָמָּה מְטִיבִין וְחוֹזְרִים וּמְטִיבִין – כְּדֵי לְהַרְגִּישׁ כָּל הָעֲזָרָה כּוּלָּהּ, שֶׁפִּיר. אֶלָּא לְרַבִּי יוֹחָנָן, דַּאֲמַר: "בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר" חֲלָקֵהוּ לִשְׁנֵי בְּקָרִים,

מַאי שְׁנָא דְּעָבִיד הֶטְבַּת חָמֵשׁ נֵרוֹת בְּרִישָׁא? נַעֲבִיד הֶטְבַּת שְׁתֵּי נֵרוֹת בְּרִישָׁא! – כֵּיוָן דְּאַתְחִיל בְּהוּ – עָבִיד רוּבָא. – וְנַעֲבִיד שִׁית! – אֲמַר קְרָא "בְּהֵיטִיבוֹ אֶת הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה" וְאֵין נֵרוֹת פְּחוּתוֹת מִשְּׁתַּיִם.

... ועוד שואלים בדין הטבת הנרות, גם אם צריך לחלק את ההטבה לשני חלקים: מאי שנא דעביד [במה שונה, מה טעם, שהוא עושה] הטבת חמש נרות ברישא [בתחילה] נעביד הטבת שתי נרות ברישא [נעשה הטבת שתי נרות בתחילה]! ומשיבים: כיון דאתחיל בהו עביד רובן [כיון שכבר התחיל בהן בעבודה זו עושה הוא את רובן]. ומקשים: אם כן ונעביד שית [ונעשה שש נרות]! ומשיבים: אמר קרא [אמר הכתוב] "בהיטיבו את הנרת יקטירנה" (שם ל, ז) ואין נרות האמורים בלשון רבים פחותות משתים, ללמדנו כי בכל עת שעושים הטבה צריך לתקן לפחות שני נרות.

שאמר: למה מטיבין וחוזרין ומטיבין את המנורה, ואין מטיבים בבת אחת את כל הנרות – כדי להרגיש (להרעיש) כל העזרה כולה שאנשים נכנסים ויוצאים לקיים מצוה זו בטכס גדול

וזה שאמר שהיה רצועה יוצאה מחלקו של יהודה לחלקו של בנימין, מפני שצריך שיהיה מתקשר זה בזה לגמרי, ואי אפשר רק אם רצועה יוצאת מחלקו של יהודה לחלק של בנימין. ואמר שהיה בנימין הצדיק מצער עליה (לסלסלה) [לגולה] ופי' דבר זה כי בנימין נקרא זאב יטרף שהוא טורף את הקדשים ומבקש לקבל קדושה, ולכן היה מצטער על הרצועה הזאת לבולעה ולטורפה. ודבר זה ידוע ממה שנאמר (בראשית מ"ט) בנימין זאב יטרף ולפיכך נעשה אושפיזכן ר"ל מקבל כבוד השכינה בגבול שלו ג"כ כאשר הוא מצטער לקבל הקדושה. ודבר זה יש לך להבין מאוד, ויתבאר עוד לקמן אצל משכן של יוסף ע"ל.

[שאת שאל]

וק"ל: לפי שלא היה נחלקו של טורף וכו' • סגנית ז אחיא כמ"ד ס"ק דומא ירושלים נתחלקה לשבטים דתניא מה היה בחלקו של יהודה העזרות והר הבית והלשכות ומה היה בחלקו של בנימין לוס והיכל וקדשי קדשים ולטעה יולאה וכו' כדמסיק ממי הכא וכן משמע קלת בספר שופטים בקרא דיד שביהם היו בירושלים דכתיב וילחמו בני יהודה בירושלים וילכדו אותה וגו' וכתיב ואת היבוסי יושב ירושלים לא הוריש בני בנימין וגו' וכן משמע בספר יהושע בני חוטקי גבולי יהודה ובנימין ובגרסה דמסה ממי נסמכו ברכותיהם אלא שלו מפסיק ביניהם מפני שבטא לי היה לו שם ויד בין שניהם כדכתי' בהאא עניא זורו מפטיך ליעקב וגו' דהייט בלשכת הגזית שהיה בחלקו של יהודה ויהיו קטורה באחד וכלל וגו' היה בחלקו של בנימין דהייט בהיכל שהיה שם הקטורת וכלל על מזבח כדמסיק הכא באחסנתיה יהבני מדבחא ולפי הטעם דכתר כהונה לחד וכתר מלכות לחוד ולכך המקדש שהיא כתר כהונה לא היה בחלק יהודה אשר לו המלוכה אבל לשבט הגזית שהם המשפט היה בחלקו כמ"ש מלך במשפט יעמיד ארץ ז"ש שלא היה אותה אמה שאין לה יסוד בחלקו של טורף שהוא בנימין שנאמר ביה זאב יטרף כיון דלא

[שאת שאל]

קִיצוּר הַדְּבָרִים, עֶצֶם הַנֶּפֶשׁ נִתְכַּפֵּר בַּדָּם, כִּי הַדָּם הוּא נוֹשֵׂא לַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמָה, וְנֶפֶשׁ הָאָדָם הַמְגוּלְגָּל בָּהּ כְּבָר קִבְּלָה עוֹנְשָׁהּ בְּצַעַר הַגִּלְגּוּל וּבִשְׁחִיטָה וּבְהַגִּיעַ הַדָּם אֶל קִיר הַמִּזְבֵּחַ נִדְבְּקָה הַנֶּפֶשׁ בִּיסוֹדָהּ, וְאֵין בּוֹ חֵלְקֵי פְּסוֹלֶת הַגַּדְחָה, כִּי כָּל טִיפָּה וְטִיפָּה חֲזִיא לִזְרִיקָה, וּבִזְרִיקַת טִיפָּה אַחַת נִדְבְּקָה הַנֶּפֶשׁ בִּיסוֹדָהּ,

[שאת שאל]

יתכן לומר כי שלב הולכת הדם הינו שלב ביניים, שעניינו להפריד בין קבלת הדם לזריקתו. הקבלה קשורה לבירור הבהמיות בעוד שהזריקה מתקנת את דם הקרבן. שלב ההולכה מהותו להבדיל ולהעלות את הדם, משום כך חייבת להתבצע בו פעולה ממשית שהיא הולכת הדם ברגל.

על-פי פנימיות התורה קבלת, הולכת וזריקת דם הקרב הינם שלושה שלבים המכונים בשם הכנעה, הבדלה והמתקה. בשלב הראשון מבררים את הבהמיות, שלב שני הינו שלב מעבר של הכנה להתעלות, ובשלב השלישי הדם הנזרק על המזבח ניתקן.

[שאת שאל]